Finansklagenemnda Bank

Avgjørelse FinKN 2022-469

25.5.2022

SpareBank 1 Østlandet

Betalingsformidling

Betalingsformidling til pengespill – spilleavhengig – kortsperre – oppsigelse av kortavtalen.

Klager benyttet over en periode på seks måneder sitt Visa-kort til å gjennomføre betalinger på til sammen kr 511 453 til PionPay og quickbit.com. Kortholder led av spilleavhengighet. Hun mente at banken visste om hennes spilleavhengighet, og at banken skulle ha stanset transaksjonene. Hun viste til at banken skulle satt en sperre på kortet som hun selv ikke kunne fjerne, og at banken var erstatningsansvarlig. Hun mente også at banken ikke hadde anledning til å si opp hennes kortavtale. Banken bestred ansvar i saken. Nemnda kom til at banken var ansvarlig for halvparten av klagerens netto tap ved spill på utenlandske pengespill uten norsk tillatelse i perioden mars til september 2021. Banken fikk medhold i klagen over oppsigelsen av kortavtalen. Avgjørelsen ble avsagt under dissens.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 511 453

Saksfremstilling

Saken gjelder spørsmålet om banken er erstatningsansvarlig for formidling av innsats og gevinst til spillvirksomhet. Saken gjelder også spørsmålet om banken kunne si opp klagers kortavtale.

Kortholder reklamerte 18.10.21 på flere belastninger på til sammen kr 511 453 til nettspill quickbit.com og PionPay. Hun foretok betalingene i perioden mars til september 2021. Hun erkjenner å ha foretatt transaksjonene, men anser at banken skulle ha stanset disse og sperret kortet for bruk til spill. Hverken PionPay eller quickbit.com er registrert i bankens system som leverandør av spill med brukerstedskode 7995. Lotteritilsynet har ikke fattet vedtak med pålegg om å avvise betalingstransaksjoner til og fra disse brukerstedene. Kortholder har et spilleproblem og har hatt flere klager mot banken som gjelder nettspill, senest i perioden desember 2020 til mars 2021. Etter anmodning fra klager ble det lagt inn en såkalt regionsperre på hennes kort for bruk på internett 10.3.21, deretter 1.6.21. Klager ble informert om at hun selv kunne åpne sperren i nettbanken, noe hun også gjorde. Banken tilbød ikke kort som ikke kunne benyttes på nettet, et såkalt Visa Electronkort.

Den 23.8.21 ba banken klager om å oppdatere sin kundeerklæring slik at den ble i overensstemmende med hennes bruk av kontoen. Banken opplyste samtidig at den ikke hadde lov til å formidle innsats og utbetaling til pengespill uten norsk tillatelse. Klager hadde tidligere opplyst at hun ikke ville sende eller motta penger til/fra utlandet. Banken varslet klager om at kontoen kunne bli sperret for utenlandsbetalinger slik at spillegevinst ikke ville komme inn på konto dersom klager ikke svarte. Banken purret på svar 7.9.21.

Den 30.9.21 ble kortet på nytt sperret for bruk på nettet. Også betalinger til og fra utlandet ble det lagt sperre for. Banken informerte klager om at dersom hun ønsket å fjerne sperren måtte hun

sende melding til banken om dette fra nettbanken. Etter dette har sperren ikke blitt opphevet, og klager har ikke gjennomført transaksjoner til pengespill.

Etter noe dialog sa banken 10.11.21 opp kortavtalen med to måneders oppsigelsesfrist. Kontoavtalen ble ikke sagt opp.

Klager har anført at det forhold at banken kjente til hennes spillavhengighet skulle ha medført at banken skulle ha stanset betalingene eller sørget for at hun ikke fikk spilt.

Banken hadde kunnskap om klagers spilleavhengighet og hennes ønske om å ikke kunne benytte kortet til netthandel. Kunnskapen om klagers spilleavhengighet gav banken en klar oppfordring til å sette en netthandelssperre som kunne avverge klagers tap som følge av spilleavhengigheten, som klager ikke kunne fjerne selv. Banken satte likevel en ordinær regionsperre på klagers kort og informerte klager om at hun selv kunne regulere sperren i nettbanken. Et mulig grunnlag er arbeidsgiveransvaret i skadeerstatningsloven § 2-1 nr. 1 første punktum. Unnlatelsen av å sette en netthandelssperre uten selvbetjeningsmulighet må medføre at banken, ved deres ansatte, har opptrådt "uaktsomt" fra og med den 10.03.21 og frem til tilfredsstillende netthandelssperre ble satt den 30.09.21.

Sperren som ble satt den 30.09.21 viste at det var praktisk mulig for banken å sette en tilfredsstillende sperre, som avverget skademuligheten for klager. Klager mener at sperren ble satt for sent. Sperren forhindret klager fra å spille fordi den var en annen type sperre enn en regionsperre som banken tidligere flere ganger hadde satt. Hun ble her opplyst om at hun måtte sende en melding til banken dersom hun ønsket å oppheve sperren i motsetning til tidligere sperrer som klager selv kunne åpne i nettbanken.

Oppsigelsen av kortavtalen anses unødvendig og urimelig for å oppfylle bankens forpliktelser etter forskriften § 4 første ledd.

Finansforetaket bestrider at det er erstatningsansvarlig. Transaksjonene er autorisert av klager, og hun må således være ansvarlig for disse. Brukerstedet har ikke sperrekode, og Lotteritilsynet har ikke fattet vedtak om brukerstedene. Banken kunne ikke vite hvilke transaksjoner som gjaldt spill og ikke. Klagers medvirkning må uansett føre til at erstatningen settes til null, jf. FinKN 2021-1108.

Banken hadde flere ganger forsøkt å avverge ytterligere spilletransaksjoner ved å legge inn regionsperre, men klager åpnet den igjen. Banken avviser at sperren av 30.9.21 var en annen type sperre enn en ordinær regionsperre, som klager selv kunne fjerne. Banken har ikke noen annen type sperre enn ordinær regionsperre, som klager selv kan fjerne i nettbanken. Dersom klager ønsker et kort som ikke kan benyttes på nettet må hun kontakte en annen bank, jf. FinKN 2021-1034.

Banken viser til kontoavtalen pkt. 32, tredje avsnitt, om at banken har saklig grunn til å sperre kortet ved svikaktig bruk.

Oslo tingretts dom av 6.10.21 underbygger at banken hadde saklig grunn til å si opp kontoavtalen, som følge av spillvirksomhet hos selskaper uten norsk tillatelse. I henhold til kontoavtalen hadde banken da også adgang til å si opp tilknyttet kortavtale.

Banken viser til uttalelse fra Finanstilsynet av 16.8.21 til Finans Norge om at deltakelse i utenlandske spillselskap kan være saklig grunn for oppsigelse.

Banken har valgt å la kontoavtalen stå uendret og således valgt en mindre inngripende løsning for klager når den kun sier opp kortavtalen. På grunn av klagers omfattende spilleaktivitet anser

banken det som lite hensiktsmessig å sperre kortet med den ordinære regionsperren i stedet for å fastholde oppsigelse av kortavtalen.

Finansklagenemnda Banks begrunnelse

Nemnda har delt seg i et flertall og et mindretall i denne saken.

Finansklagenemnda Banks flertall, Trygve Bergsåker og Bodil Kristoffersen, bemerker:

Flertallet forstår saken slik at klageren har spilt bort penger som hun hadde på konto hos innklagde. Opphavet til pengene er ikke nærmere belyst, ut over at klageren forklarer at hun har opparbeidet seg mye gjeld som følge av spilleavhengighet. Det er ingen opplysninger om låneopptak i innklagde bank eller andre banker, og det er heller ingen holdepunkter for at långivere ved låneopptak har vært kjent med spilleformål. Flertallet legger til grunn at straffelovens ikrafttredelseslov § 12 ikke kommer til anvendelse i saken.

I forskrift FOR-2010-02-19-184 om forbud mot betalingsformidling for pengespill som ikke har norsk tillatelse, heter det i § 4 første ledd at det er forbudt for banker å yte betalingstjenester ved innsats og gevinst i pengespill som ikke har tillatelse i Norge. Ved endring av forskriften 10. mai 2019, i kraft fra 1.1.20, er det i § 4 andre ledd bestemt at forbudet i første ledd også omfatter "betalingstransaksjoner til og fra andre foretak som formidler betalingstransaksjoner på vegne av pengespillselskap som ikke har tillatelse i Norge". I tredje til sjette ledd er det nærmere regler om gjennomføring av forbudet. Ifølge tredje ledd siste punktum skal banker stanse betalingstransaksjoner med betalingskort til brukersteder identifisert etter et brukerstedkodesystem. Spillselskaper har kode MCC 7995, og forbudet omfatter betaling til brukersteder med denne koden. For øvrig kan Lotteritilsynet etter § 4 fjerde ledd fatte vedtak om avvisning av betalingstransaksjoner som er identifisert med bestemte kontonummer (§ 4 fjerde ledd nr. 1) eller med navn på pengespillselskap eller andre foretak som gjennomfører betalingstransaksjoner på vegne av pengespillselskap (§ 4 fjerde ledd nr. 2).

Flertallet vil fremheve at det alminnelige forbudet i første og andre ledd har selvstendig betydning, og at det rekker videre enn enkeltreglene i tredje til sjette ledd.

Forskriften er gitt med hjemmel i totalisatorloven av 1927, pengespilloven av 1992 og lotteriloven av 1995. Både pengespilloven § 2 første ledd og i lotteriloven § 11 inneholder regler om forbud mot betalingsformidling av innsats og gevinst i pengespill. Forskriften § 4 regulerer dette nærmere.

Pengespilloven skal ifølge § 1 tredje ledd "sikre at pengespill avholdes i betryggende former under offentlig kontroll, med sikte på å forebygge negative konsekvenser av pengespill, samtidig som det legges til rette for at overskuddet av spillene kan gå til formål som nevnt i § 10". Lotterilovens formålsbestemmelse i § 1a har et tilsvarende innhold: "Formålet med loven er å sikre at lotterier avholdes i betryggende former under offentlig kontroll, med sikte på å forebygge negative sosiale konsekvenser av lotterier, samtidig som det legges til rette for at lotterier kan være en god inntektskilde for samfunnsnyttig og humanitært arbeid." Flertallet forstår dette slik at de to sentrale hjemmelslovene har som viktig formål å forebygge negative konsekvenser ikke bare for samfunnet, men også for enkeltpersoner i form av spilleavhengighet med tilhørende risiko for økonomiske tap (Ot. prp. nr. 44 for 2002-2003 pkt. 8.1 og 8.2). Det følger av dette at brudd på formidlingsforbudet i de to lovene og i forskriften kan være et relevant moment ved vurderingen av erstatningsansvar for bank overfor spillere som har tapt penger på pengespill uten norsk tillatelse.

Klageren forklarer at hun lider av spilleavhengighet. Sakens opplysninger viser at banken i hvert fall siden begynnelsen av mars 2021 har vært kjent med klagerens oppfatning om at hun lider av spilleavhengighet. Graden og alvoret av spilleavhengigheten er verken belyst eller dokumentert for nemnda. Klageren er ikke fratatt rettslig handleevne. Flertallet kan heller ikke legge til grunn at hennes lidelse er av en slik karakter at enkelttransaksjoner ikke er bindende for henne etter avtalerettslige regler. Betalingstransaksjonene er gyldig autorisert av henne etter finansavtaleloven § 24 andre ledd. Formidlingsforbudet kan etter flertallets syn ikke gi grunnlag for krav om tilbakeføring av betalingene uavhengig av erstatningsrettslige regler. Det sentrale spørsmålet i saken gjelder etter dette om banken kan være ansvarlig etter erstatningsrettslige regler.

Betalingene i denne saken er gått til brukersteder med annen kode enn MCC 7995 for videreformidling til spillselskapene. Flertallet forstår det slik at ingen av de omtvistede betalingene er gått til kontonummer som er omfattet av vedtak etter § 4 fjerde ledd nr. 1, eller til mottakere som er omfattet av forbudsvedtak rettet mot navngitte betalingsformidlere, uten identifikasjon med kontonummer, etter § 4 fjerde ledd nr. 2. Brudd på forskriften vil etter dette i tilfelle gjelde det alminnelige forbudet i § 4 første og andre ledd.

Banken har vært kjent med klagerens spilleproblemer i hele den perioden som saken gjelder, det vil si fra mars til september 2021. I nemndas tidligere uttalelse FinKN 2021-1034 mellom de samme partene, som gjelder perioden frem til mars 2021 og der klageren ikke fikk medhold i krav mot banken, er det opplyst at klageren reklamerte over transaksjoner i desember 2020, og så på nytt 7.3.21. Kortet ble sperret for bruk på internett 11.3.21. Klageren ble informert om at hun selv kunne fjerne sperren, noe som ble gjort 28.5.21. Kortet ble sperret på nytt 1.6.21, men ble senere åpnet igjen, idet kontoutskrifter viser omfattende spillevirksomhet mot slutten av juni 2021. Klageren skal ha gitt uttrykk for misnøye med at hun kunne oppheve sperren selv. I FinKN 2021-1034 er det lagt til grunn at banken i perioden frem til mars 2021 var kjent med klagerens spillevirksomhet. Nemnda kunne derimot ikke konkludere med at banken allerede i desember 2020 ble gjort kjent med spilleavhengighet av alvorlig karakter. Det kunne derfor heller ikke legges til grunn at banken i tiden etter burde ha satt i verk spesiell overvåking av klagerens korttransaksjoner. Slik flertallet forstår opplysningene i den saken som nå er til behandling, er det ikke bestridt at banken ble gjort kjent med spilleavhengigheten i begynnelsen av mars 2021.

Flertallet konstaterer at klageren har kunnet fortsette sin spillevirksomhet med betalingskortet til tross for at banken var kjent med virksomheten. Betalingsformidlingen er i strid med forskriften § 4. Dette gjelder selv om betalingene ikke gikk til brukerstedskode MC 7995, og brukerstedene heller ikke var omfattet av vedtak fra Lotteritilsynet etter forskriften § 4 fjerde ledd nr. 1 eller 2.

Banken forklarer at den ikke kunne stoppe virksomheten fordi den ikke kunne vite hvilke betalinger som gikk til spill og hvilke som gikk til andre formål. Den forklarer at den kunne komme i ansvar dersom den stoppet betalinger som viste seg å falle utenfor betalingsformidlingsforbudet. Flertallet vil her bemerke at det dreier seg om betalinger utført av en person som selv har erkjent at hun bruker betalingskortet til spill uten norsk tillatelse, og som også har gitt uttrykk for at hun ønsker bankens medvirkning til å hindre spill med kortet. Det er for flertallet vanskelig å se hvilke ansvarssituasjoner som kunne være aktuelle dersom banken hadde kommet i skade for å stoppe utenlandstransaksjoner som viste seg å være annet enn spill. I lys av dette er det flertallets syn at banken skulle ha satt i verk effektive tiltak mot klagerens betalinger til utlandet. Hvis det ikke fantes andre effektive tiltak enn å sperre betalingskortet fullstendig, skulle banken etter flertallets syn ha gjort nettopp det tidlig i den tidsperioden som saken gjelder, og senest etter at klageren opphevet regionsperre første gang i juni 2021. Bankens opplysning om at den ikke tilbyr kort som

ikke kan brukes på nettet, og at klageren var gjort kjent med at hun måtte bytte bank dersom hun ville ha et slikt kort, kan ikke forsvare at kunden fortsatt kunne spille på utenlandske spill. Forbudet mot betalingsformidling retter seg mot banken, og det gjelder selv om kunden fjerner tiltak som er satt i verk for å hindre betalinger til utenlandske pengespill.

Brudd på lov eller forskrift som har som formål å hindre negative virkninger for noen, i dette tilfellet spilleavhengighet med de økonomiske konsekvensene det kan ha for enkeltpersoner, er vanligvis et tungt argument for erstatningsansvar etter alminnelige regler om skyldansvar. Det er i denne sammenhengen ikke avgjørende at den plikten som er brutt, regnes som offentligrettslig. Når forbudet mot betalingsformidling har som ett av sine formål å beskytte enkeltpersoner mot tap på pengespill, vil brudd på forbudet i utgangspunktet kunne gi grunnlag for erstatningsansvar. Flertallet har ikke holdepunkter for å legge til grunn at klageren i så fall ville ha funnet andre måter å spille på.

Flertallet konkluderer etter dette med at det foreligger ansvarsgrunnlag for banken overfor klageren.

Klageren har selv medvirket til tapet ved å fortsette sin spillevirksomhet i perioden. Banken viser til nemndas uttalelse i sak FinKN 2021-1108, hvor det ble lagt til grunn at kundens fortsatte spillevirksomhet etter reklamasjon til banken, innebar slik medvirkning til tapet at et eventuelt ansvar for banken måtte settes ned til 0. Flertallet finner også i den saken som nå er til behandling, at klagerens fortsatte spillevirksomhet er et spørsmål om medvirkning til tapet som reguleres av skadeserstatningsloven § 5-1. I medhold av denne bestemmelsen kan erstatningen settes ned, eventuelt helt til 0, avhengig av forholdene i den enkelte saken. Graden av klanderverdighet på begge sider står sentralt i vurderingen av om erstatningen skal settes ned, og hvor mye den i tilfelle skal settes ned. Forsettlig medvirkning til egen skade utelukker ikke erstatning, selv om erstatningen i slike tilfeller normalt vil settes til 0. Slik saken er opplyst, er det ingen grunn til å betvile at klageren har et spilleproblem av sykelig karakter, som har gjort det vanskelig for henne å avstå fra å bruke store beløp til spill på nettet. Ved vurderingen av erstatningsspørsmålet hører det med i bildet at klageren ved flere anledninger, også før den tidsperioden som denne saken gjelder, har bedt banken om å bidra med tiltak som kan hindre at hun bruker sine penger på pengespill på nettet. Ut fra en samlet vurdering finner flertallet at det i denne saken er grunnlag for delvis erstatning for klagerens tap.

Siden klageren har full rettslig handleevne, og det heller ikke kan konkluderes med at autorisasjonshandlingene er ugyldige på grunnlag av sykelig påvirkning, finner flertallet at klageren må bære halvparten av tapet selv. Nemndas konklusjon er etter dette at banken er ansvarlig for halvparten av tapet.

Klageren oppgir sitt tap i perioden til kr 511 453. Banken har ikke kommentert beløpet, og flertallet kan for sin del ikke kontrollere om beløpet stemmer. Det konkluderes derfor ikke med noe bestemt beløp. Det forutsettes at netto tap på spill gjennomført med betalinger fra og til klagerens konto i banken kan beregnes av partene i fellesskap.

Klagen gjelder også bankens oppsigelse av kortavtalen. I oppsigelsen 10.11.21 vises det til at klageren har fortsatt sin spillevirksomhet med betalingskortet til tross for flere forsøk fra bankens side på å hindre dette. Det er vist til forskriften om forbud mot betalingsformidling til pengespill uten norsk tillatelse. Kortet ble sperret med umiddelbar virkning, og kortavtalen ble sagt opp med to måneders varsel. Ifølge finansavtaleloven § 21 kan kontoavtale sies opp med to måneders varsel når det foreligger saklig grunn. Tilsvarende må gjelde for en begrenset del av kundeforholdet. Banken viser også til kontoavtalen pkt. 32 om oppsigelse og kortvilkårene pkt. 17

om sperring av kort. Flertallet mener at klagerens spillevirksomhet med betalingskortet gir banken saklig grunn til å si opp kortavtalen. Klageren får ikke medhold i denne delen av klagen.

Nemndas mindretall, Knut Bjerve, bemerker:

Mindretallet er av en annen oppfatning enn flertallet og mener at det ikke er grunnlag for erstatningsansvar i saken for banken. Mindretallet er enig med flertallet i at banken har rett til å si opp kortavtalen.

Når det gjelder erstatningsansvaret for formidling av spill, må det foreligge både et ansvarsgrunnlag, årsakssammenheng og økonomisk tap. Selv om noen av disse vilkårene kan gli over i hverandre, må disse vilkårene holdes fra hverandre. Mindretallet er enig i at straffelovens ikrafttredelseslov § 12 ikke kommer til anvendelse slik saken er opplyst for nemnda. Mindretallet er også enig i at klagers transaksjoner er autoriserte, at hun har full rettslig handleevne, og at hennes spilleavhengighet ikke har betydning for hennes handlinger i erstatningssaken.

Mindretallet mener at det vil være to forhold knyttet til ansvarsgrunnlaget som er avgjørende for standpunktet. Det ene er at forbudet formidling av innsats og gevinst ved spill etter sitt formål og reelle hensyn ikke gir tilstrekkelig ansvarsgrunnlag for erstatningskrav fra spillere. Det annet er at klageren med viten og vilje har innlatt seg på pengespill, slik at læren om aksept av risiko fører til at banken ikke kan holdes ansvarlig for klagerens tap.

Når det gjelder det første forholdet, er mindretallet er enig i at ansvarsgrunnlaget må bygges opp rundt forskrift FOR-2010-02-19-184 om forbud mot betalingsformidling for pengespill som ikke har norsk tillatelse, men at brudd på denne forskriften ikke gir grunnlag for erstatningsansvar for bank for tap som kunde lider ved eget spill. Mindretallet er enig i de hjemmelslover og de formålsbestemmelser som flertallet viser til, men mener lovene og dermed forskriften i all hovedsak skal beskytte norske spilleinteresser. Hensynet til spilleren er lite fremtredende i loven og forskriften. Det samme må gjelde som grunnlag for ansvar i saker som denne.

Hensynet til spilleren nevnes ikke i totalisatorloven fra 1927. Forbudet mot betalingsformidling fremstår i både pengespill og lotteriloven som en forlengelse og effektivisering av formidlingsforbudet for spill. Pengespilloven har hovedsakelig regler som skal beskytte enerettsmodellen for spill i Norge. Lotteriloven skal ta vare på og regulere inntektsgrunnlaget for ideelle foreninger. Det er ganske tynne drøftelser og knappe drøftelser av hensynet til spilleren i forarbeidene (Ot. Prp. 44 2002-2003). I det grunnleggende avsnitt om i proposisjonen om spilleavhengighet (3.2.4) er det ikke spor av noe slikt erstatningsansvar. Spill på internett utgjorde da 4 % og ble ikke sett på som noe problem. Forskriften kom ikke før åtte år etter disse forarbeidene, og det gikk nesten 20 år før forskriften ble skjerpet til 2019. Det er først i de senere år at det er kommet opp saker om ansvar for spill for Finansklagenemnda og domstolene. Mindretallet mener at formålsbetraktninger og andre hensyn ikke gir grunnlag for ansvar for banker for kunders tap på spill etter formidlingsforbudet.

Mindretallet mener at reelle hensyn taler mot et erstatningsansvar i slike saker som dette. Det økonomiske tap som erstattes, vil med den spilleavhengighet klageren lett bli et bidrag til ytterligere spilleinnsats. Når flere spilleavhengige ser mulighetene for å kreve erstatning for spille som de selv har foretatt på selvstendig grunnlag, vil det bli en byrde for bankene. Det vil føre til flere prosesser og konflikter. Et erstatningsansvar vil ikke føre til reparasjon – sannsynligvis økt spill. Det kan ligge en prevensjon i en strengere oppfølgning av spill fra bankenes side, men dette hensynet må veies mot kostnader, nytte og muligheter for felles løsninger.

En sidevirkning av dette erstatningsansvaret er at det knyttes en risiko til kontraheringspliktige ytelser som innskudd og betalingsformidling. Et slikt ansvar vil kunne påvirke bankenes holdning til

betalingsfullmektiger, og begrensninger av deres rolle kan lede til nye konflikter om deres tilgang til kundene og bankmarkedet. Resultatet i det andre spørsmålet om oppsigelse av kortavtalen, kan også lede til at bankene avvikler kundeforhold på grunn av den risiko for erstatningansvar som spill da vil representere. Mindretallet mener at de reelle hensyn taler mot et erstatningsansvar.

Mindretallet er enig med flertallet i at banken reagerte for sent og for lite adekvat – særlig i lys av at denne saken er fortsettelse av spillevirksomheten som ble behandlet i FinKN 2021-1034. Det kan rettes noe bebreidelse mot bankens håndtering og mangel på passende virkemidler og tiltak mot klagers omfattende spill. Men det bør ikke medføre et erstatningsansvar i dette tilfelle ut fra den regulering som foreligger.

Når det gjelder spørsmålet om aksept av risiko, vil mindretallet vise til tingrettsdommen fra Oslo tingrett (TOSLO-2020-25904) som er den eneste som gjelder krav om erstatning for tap på spill. Selv om drøftelsen av aksept av risiko ikke er nødvendig for å begrunne resultatet i tingrettssaken, har retten en grundig gjennomgang av læren om aksept av risiko i dommen i HR-2018-403-A og i juridisk teori, særlig Hagstrøm/Stenvik Erstatningsrett s. 492–493. Mindretallet vil vise til at grunnvilkårene er oppfylt i denne saken. Klager har frivillig spilt, hun har hatt kunnskap om risikoen for spill og det foreligger en faktisk årsakssammenheng mellom spillevirksomheten og tapet. Den skjønnsmessige helhetsvurdering som etter dommen og juridisk teori må foretas, fører etter mindretallets oppfatning til at det ikke foreligger ansvar i denne saken. Det er mer å bebreide klager enn banken. Spill er en frivillig aktivitet som påfører banken en risiko for brudd på forskriften og risiko for sanksjoner ved betalingsformidling. Dette er et system som banken langt på vei må opprettholde. Det vises også til noen av de reelle hensyn som er nevnt over.

Spørsmålet om årsakssammenheng er ikke behandlet særlig grundig under saken. Mindretallet har vanskelig for se at formidlingsforbudet kan bli helt effektivt og mener at det er sannsynlig at klager ville ha funnet andre måter å gjennomføre sin spillevirksomhet. Det kan derfor reise tvil om kravet til årsakssammenheng er oppfylt, men det har ikke avgjørende betydning for mindretallets standpunkt.

Når det gjelder det økonomiske tap, vil mindretallet legge avgjørende vekt på uttalelsen i FinKN 2021-1108 og mener at det ikke er noe grunnlag for å fravike avgjørelsen i denne saken.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Banks konklusjon

Banken er ansvarlig for halvparten av klagerens netto tap ved spill på utenlandske pengespill uten norsk tillatelse i perioden mars til september 2021.

Banken gis medhold i klagen over oppsigelsen av kortavtalen.

Ved behandlingen deltok Trygve Bergsåker (leder), Knut Bjerve (selskapsrepresentant) og Bodil Kristoffersen (forbrukerrepresentant).